

[Arne Melchior]

Medens jeg 'er ved det positive kan jeg sige, at jeg med tilfredshed har set, at der ikke er foretaget nogen beregning, eller påstået foretaget nogen beregning, af den effekt i arbejdspladser, som skulle komme ud af dette forslags gennemførelse.

Desværre – og arbejdsministeren ved, at jeg mener dette »desværre« ærligt og redeligt – er det mig ikke muligt at komme med ret meget mere anerkendelse på mit partis ordførers, fru Mimi Jakobsens, vegne, som for en halv time siden fik forfald, hvorfor jeg står her.

Der er dog én beregning, der er foretaget, og det er, hvor mange dette forslag sætter i arbejde, nemlig med at administrere loven. Det ser uhyre beskedent ud: der står 2 gange 4 ansatte, altså 8 personer, og så står der »foreløbig«. Det er klart, at det vil være et stigende tal. Men i det pågældende afsnit kunne man udmærket godt have nævnt også de medlemmer, som overarbejdsnævnet skal have, og de medarbejdere i diverse organisationer, de igen skal have, og de bisiddere, de skal have ved de enkelte sagers behandling, plus det ekstra arbejde, der bliver skabt for arbejdsgiverne og for tillidsmændene rundt omkring på virksomhederne, når man skal til at registrere overarbejde, kontrollere, forhandle, ansøge om dispensationer. Det vil alt sammen tilsammen – læs § 12 – bl. a. sætte en hel bunke mennesker i arbejde, men desværre ikke med noget særlig konstruktivt eller produktivt arbejde.

Jeg savner enhver tanke på, at mindre virksomheder skal være anderledes stillet. I mindre virksomheder kan man ikke sådan ved afspadsring og omplacering få udfyldt huller, der opstår under afspadsringen. Der er for mig slet ingen tvivl om, at for mindre virksomheders vedkommende vil en nedgang i produktionen blive en selvfølge, fordi man ikke dér har mulighed for at ansætte nye folk ved spidsbelastninger og i kortere perioder af travlhed ved større ordrer. Derfor vil man blive nødt til at sige nej. Større virksomheder vil måske kunne mingelere lidt bedre med arbejdskraften, men også for de store virksomheders vedkommende mener vi at det er et tungt, et usmidigt og et dyrt apparat, der her skal stables på benene.

Jeg har hæftet mig ved, at der i dette lovforslag er tale om en bøderestriktion. Gud ved, hvordan arbejdsministeren føler sig ved

dette. Han har altid hævdet – sidst i forbindelse med lønstoploven i december, men også ved andre lejligheder i forbindelse med arbejdsmarkedslovgivningen – at man ikke skulle kriminalisere her. Er det virkelig et så afgørende forslag, arbejdsministeren her lægger navn og krop til, at han på dette betydelig mindre vigtige område for samfundsøkonomien og samfundstrivselen vil straffe både arbejdsgiveren og arbejdstageren med bøde ved overtrædelse? Der står ikke noget om, at det skal være en særlig grov overtrædelse, før bødesystemet træder i kraft.

Jeg vil gerne understrege, hvad hr. Brøndsted sagde om de svar, der indkom i fjor om ministeriernes og den offentlige sektors mulighed for at konvertere overarbejde til heltidsarbejde for arbejdsløse. Det viste sig altså, at det ikke kunne lade sig gøre.

Jeg vil gerne bede ministeren og fru Inge Fischer Møller om at nærlæse hr. Hans Løvetands artikel i Berlingske Tidende i dag, i hvilken hr. Løvetand, der vist ikke kan beskyldes for at gå det privatkapitalistiske ærinde, klart gør op, at dette forslag er helt uegnet på nuværende tidspunkt. Han bringer fra sin tid som HT-chauffør eksempler på, hvordan HT ikke kan skaffe de folk, de skal have, og er nødt til at bygge deres funktions videreførsel på overarbejde. Det samme sker i DSB og en hel masse andre offentlige værker, institutioner og kontorer. Derfor kan man vist roligt sige, at der ikke er nogen fremkommelig vej for dette lovforslag.

Selvfølgelig tilsiger vi ministeren som sædvanlig i udvalget at møde så fordomsfrit, som det er mennesker muligt, at suge oplysninger og beregninger til os for at se, om det kan give en ændring i vort standpunkt, men rent principielt kan det kun være, som jeg her har sagt. Et forslag som dette bør afprøves i praksis, inden der laves lov om det. Staten kunne gå i spidsen; det har den altså ikke kunnet. Den kooperative sektor kunne gå i spidsen; og det har den vist heller ikke kunnet, eller rettere sagt, jeg tør roligt sige, det har den ikke kunnet, og det vil den heller ikke kunne. Hvorfor så tro, at hele samfundet skulle kunne?

Tyroll (VS):

Til det sidste kunne man tilføje, at fagbevægelsen kunne gå i spidsen med at bekæm-